

Karen Rose

Verbroken stilte

De Fontein

1

Baltimore, maandag 23 december, 11.00 uur

Ze hielden maar niet op met praten. De mensen kwamen haar kamer binnen en praatten en praatten, maar Lana zei niets terug. Ze wist wat er zou gebeuren als ze dat wel deed.

Ze wist niet precies hoelang ze hier nu al was. Haar hoofd deed pijn. Het viel niet mee om te denken.

Vooraf omdat die mensen nog steeds aan het praten waren. Dit keer waren het de dokter en de mevrouw die geen verpleegster was. De mevrouw was aardig. Ze heette Heidi. Ze borstelde Lana's haar en aaide haar over haar gezicht en ze lachte tegen haar. Net zoals Lana's mama altijd had gedaan. Voor ze ziek werd.

De man was een dokter. Dat wist Lana omdat hij een witte jas aanhad en zo'n ding had waarmee hij naar haar hart luisterde. De stethoscoop. Hij had hem voor haar neus gehouden en 'ste-tho-scoop' gezegd, heel langzaam, alsof ze te stom was om hem te begrijpen. *Maar ik ben niet dom. Echt niet. Ik weet dingen.*

Zoals hoe ze heette. Haar verjaardag. Ze zou al heel gauw zeven worden. Ze wist dat ze in de Verenigde Staten was. En dat ze in een ziekenhuis lag. En dat haar handen waren bevroren. Lana staarde naar haar handen, die helemaal in verband gewikkeld waren. Ze deden nog steeds pijn, maar niet meer zo erg als eerst.

Lana wist dat ze een zusje had. En dat ze geen mama had. Niet meer. En ook geen papa. *Papa. Mama. Kom alsjeblieft terug. Laat me hier alsjeblieft niet alleen.*

Maar ze wist dat ze nooit meer terug zouden komen. Want ze waren dood.

Ze wilde huilen, maar dat durfde ze niet. De zuster was hier. De zuster was er altijd. Ze had geen verpleegsterskieren aan, niet zoals eerst. *Toen ze voor mama zorgde.* Hier had ze gewone kieren aan, als een gewone mevrouw. Niet gemeen. Niet slecht. Ze hield iedereen voor de gek. *Maar mij niet. Ik weet wie ze is.*

Zuster kwam Lana's kamer niet binnen. *Alleen die ene keer.* Maar die ene keer was meer dan genoeg.

Tegenwoordig bleef Zuster buiten in de gang, dan liep ze o zo langzaam langs met haar wijsvinger tegen haar lippen. *Sst!*

Niks zeggen, Lana. Niks zeggen. Je weet wat ik anders zal doen.

Lana wist heel goed wat Zuster zou doen. Ze wist wat Zuster al gedaan had.

De dokter en de mevrouw bleven praten en Lana deed haar best om ze te negeren. *Laat me alsjeblieft met rust.* Ze dachten dat ze niet kón praten. Maar dat was niet waar. Lana kon geweldig praten. Ze wilde hun smeken haar te helpen. Maar dat kon ze niet. Vanwege Zuster.

O nee, nee. Lana's hart ging als een razende tekeer. *Ze is er weer.* Zuster stond voor het grote venster van Lana's kamer en hield de baby in haar armen. Lana's zusje. Haar zusje wist niet dat Zuster slecht was. Ze wist niets van papa en mama. Ze was nog maar een baby.

Zuster bleef in de deuropening staan en ging met haar vingertoppen over de mooie blonde haartjes van de baby. Toen legde ze haar wijsvinger tegen haar lippen en keek Lana aan met 'de blik'. Mama had gedacht dat Zuster een goed mens was, maar mama had het bij het verkeerde eind gehad.

En nu wist Lana niet wat ze moest doen. Het enige wat ze wist, was dat ze geen woord mocht zeggen, anders zou haar kleine zusje sterven. Dat had Zuster gezegd en Lana geloofde haar.

‘Schatje?’ Heidi knielde naast het bed en hield kleren omhoog.

Een broek en een hemdje. Schoenen en een nieuwe jas. *Mijn maat. Die zijn voor mij.*

Waar is mijn jas? Deze jas had een vieze bruine kleur. Lana’s jas was hagelwit, met echt vossenbont. Mama en zij hadden hem uitgezocht voor ze van huis vertrokken. *Ik wil naar huis. Alsjeblieft, mama. Ik wil naar huis.*

Heidi hield met een opgewekte glimlach het hemdje omhoog. Lana knikte en Heidi trok haar het ziekenhuis-hemd uit en verwisselde dat voor het nieuwe hemdje – en Lana begreep het. Ze gingen weg uit het ziekenhuis.

Lana’s polsslag versnelde. *Misschien weet Zuster niet dat ik weg ben of waar ze me heen brengen. Dan kan ik het vertellen. Dan kan ik om hulp vragen.*

Toen keek ze op en de moed zonk haar in de schoenen. Zuster was er nog steeds; ze stond bij het raam. Zuster kneep haar ogen tot spleetjes en schudde langzaam het hoofd terwijl ze het haar van de baby streelde.

Lana knikte. Ze begreep het. Ze zou geen woord zeggen.

Maandag 23 december, 11.50 uur

Het was fijn om terug te zijn.

Assistent-hoofdofficier van justitie Daphne Montgomery had die woorden het afgelopen kwartier al wel tien keer gezegd – de tijd die het kostte om de hal van het

hoofdbureau van politie in Baltimore te doorkruisen, de lift in te stappen en de gang door te lopen naar de afdeling Moordzaken.

Normaal gesproken deed ze dat in de helft van de tijd. Aan de andere kant, mensen hielden haar normaal gesproken ook niet om de minuut staande om haar te vertellen hoe blij ze waren dat ze terug was – ze was nooit eerder weg geweest. Sinds ze een paar jaar eerder bij het Openbaar Ministerie was komen werken had ze maar zelden vakantie genomen en zelfs in die gevallen was ze maar een paar dagen weg geweest. Zeker geen twee weken.

Gelukkig had niemand haar om bijzonderheden gevraagd. Of tegen haar gezegd dat ze met haar meeleeften. Ze wist niet zeker of ze dergelijke vragen of condolences vandaag wel aankon.

De misdaden die ze twee weken geleden aan het licht hadden gebracht... Daphne wilde de foto's die ze hadden gevonden niet zien, nooit meer. Niet dat ze foto's nodig had. Het gezicht van elk slachtoffer stond op haar netvlies. Doodsbang, alleen, pijn lijdend. Vermoord en daarna lukraak begraven achter een hut in de bergen van West Virginia. Vierentwintig anonieme graven. *Het spijt me zo.*

En dan was er nog het lichaam dat de moordenaar wel had begraven, maar niet had gefotografeerd. Maar zijn foto hoefde ze ook niet te zien. Het gezicht van haar vader stond voor eeuwig in haar geheugen gegrift. Ze treurde om zijn dood en om het gebroken hart van haar moeder. Ze treurde om het leven dat ze met zijn drieën hadden kunnen leiden. *Het spijt me zo, papa.*

Maar zij kon er niets aan doen. Ze was nog maar een kind geweest. Zelf slachtoffer. Dat wist ze. Ze wist het met haar verstand in ieder geval. Het was haar gevoel

dat er zo'n moeite mee had om daarmee in het reine te komen.

'Daphne? Gaat het?'

Ze knipperde even met haar ogen toen ze zich realiseerde dat ze bij de dubbele deur van de afdeling Moordzaken stond en de deurkruk in een dodelijke greep hield. Ze toverde een serene glimlach op haar gezicht en toen ze opkeek zag ze rechercheur JD Fitzpatrick met een bezorgde blik in zijn ogen de andere deur uit komen.

'Prima.' JD was meer dan een collega; hij was een vriend – iemand die haar goed genoeg kende om te weten dat ze loog alsof het gedrukt stond, maar die ook genoeg om haar gaf om haar dat niet kwalijk te nemen. 'Hoe gaat het met Lucy en de baby?' vroeg ze om van onderwerp te veranderen. Zijn gelukkige grijns werkte aanstekelijk.

'Het gaat met hen allebei geweldig. We zouden willen dat de baby een beetje meer sliep, maar verder is hij perfect.'

Deze keer was haar glimlach oprecht. 'Geloof me, voor je het weet is hij een tiener die tot twaalf uur in zijn bed ligt. Het lijkt nog maar zo kort geleden dat Ford werd geboren.' Haar zoon was inmiddels twintig. *En in leven.* Ze stond zichzelf niet toe eraan te denken hoe weinig het had gescheeld of ze was hem kwijtgeraakt.

'Jeremiah wordt nu al veel te snel groot. Laat hem voorlopig nog maar even geen tiener zijn.' Hij wierp een blik op zijn horloge en keek verontschuldigend. 'Ik moet ervandoor. Stevie wordt vandaag uit het ziekenhuis ontslagen en ik heb beloofd haar naar huis te brengen.'

Daphne keek verheugd op. 'O, daar ben ik blij om.' Het herstel van rechercheur Stevie Mazzetti, een van de slachtoffers van het geweld dat hun leven voor altijd had

veranderd, was reden voor blijdschap voor iedereen die haar kende. Maar voor Daphne in het bijzonder was het geweldig nieuws. Stevie was neergeschoten toen ze Daphne's leven redde, een schuld die ze nooit zou kunnen terugbetalen. Dat Stevie dat ook helemaal niet verwachtte, maakte haar offer nog waardevoller. 'Zeg maar tegen haar dat ik muffins kom brengen zodra ze een beetje gesetteld is.'

'Dat zal ze leuk vinden.' JD kreeg een sluwe uitdrukking in zijn ogen. 'Lucy is ook dol op muffins. Je zou eens langs kunnen komen om naar de baby te kijken en er wat voor haar meebrengen. En als je er dan een paar extra voor mij bij doet, dwing ik mezelf wel om ze op te eten.'

Ze lachte en gaf hem een speelse tik op zijn arm. 'Wegwezen jij. Zeg maar tegen je vrouw dat ik binnenkort langskom.'

'Doe ik. Nu je weer terug bent, heb ik wel een paar zaken die ik met je wil doornemen. Tot later.'

'Maar ik ben niet –'

JD was al verdwenen, als een pijl uit de boog. Hij rende in de richting van de liften voor ze tegen hem kon zeggen dat ze niet echt terug was. Nog niet.

Daphne had vandaag niet in de buurt van haar eigen bureau bij het OM durven komen. De laatste keer dat ze dat had geprobeerd, had ze nog geen stap over de drempel gezet of ze werd teruggestuurd door een goedgeïnformeerde en plichtsgetrouwe receptioniste. Haar baas, senior assistent-hoofdofficier van justitie Grayson Smith, had duidelijk gemaakt dat ze haar gezicht de eerstkomende twee weken niet mocht vertonen omdat ze met verlof was, of ze dat nou leuk vond of niet.

Daphne vertrok haar gezicht. Verlof. Het woord alleen

al gaf haar een nare smaak in de mond. Haar buitengewoon goed bedoelende baas had het 'buitengewoon verlof wegens sterfgeval' genoemd, maar ze wist wat het werkelijk was. Dit was ziekteverlof, psychisch ziekteverlof. Vanwege alles wat ze had doorgemaakt.

Het vervelende was alleen dat met verlof zijn betekende dat haar hersenen niets te doen hadden, dus bleef ze er maar aan denken. De hele tijd. Ze vermoedde dat dat precies de bedoeling was en dat ze zo de tijd kreeg om haar verdriet en shock te verwerken. Maar ze kende zichzelf. Ze verwerkte dingen door bezig te blijven, ook als 'bezig blijven' alleen maar inhield dat ze ging lunchen.

Ze haalde diep adem om zich te vermannen, duwde de deur naar de afdeling Moordzaken open en zag dat het er gonsde van de activiteit. Nadat ze nog een paar keer 'Fijn om terug te zijn' had gezegd kwam ze in de hoek van de open kantooruimte die in beslag was genomen door het TZG – het Team Zware Geweldsmisdrijven.

Het TZG was een eenheid die bestond uit mensen van de politie van Baltimore en de FBI en ze kon altijd in één oogopslag zien wie van de FBI waren. De strenge zwarte pakken en de lompe schoenen verrieden hen telkens weer.

'Daphne!' Speciaal agente Kate Coppola straalde toen Daphne naar haar bureau kwam gelopen. 'Zo fijn dat je er weer bent.'

'Ik zou graag ook tegen jou zeggen dat het fijn is om terug te zijn, maar dat ben ik eerlijk gezegd niet. Nog niet. Ik probeer steeds maar weer naar kantoor te gaan, maar mijn baas heeft me met verlof gestuurd.' Ze had dit niet uitgelegd aan de andere mensen die haar welkom hadden geheten, maar Kate was, net als JD, op de hoogte van bijzonderheden die verder niemand kende.

Want Kate was er op het laatst ook bij geweest, toen de man die Daphne en haar zoon had geterroriseerd werd... geneutraliseerd. Er flitste een beeld door haar gedachten. *Zijn hersenen... Over mijn handen...*

Haal adem. Denk aan de paarden, roep het beeld van de stallen in je gedachten. Daphne had al sinds haar achtste last van paniekaanvallen, die werden veroorzaakt door een trauma dat jaren had geduurd. Het verzorgen van paarden had een kalmerende werking gehad toen ze nog een doodsbang meisje was. Als volwassene met een baan en een zoon die moest worden opgevoed had ze niet altijd de tijd om naar de paarden te gaan. Daarom had ze zichzelf aangeleerd om te visualiseren dat ze daar was, om zich de geluiden en de geuren voor te stellen... Ze zocht in haar handtas, haalde een handdoekje uit de stallen tevoorschijn en bracht dat naar haar neus. Ze snoof de geur diep op en voelde haar hartslag langzaam dalen.

‘Ik vond het heel erg toen ik van je vader hoorde,’ zei Kate. ‘Ik heb gehoord dat ze zijn lichaam hebben gevonden toen ik al weg was. Gaat het wel met je?’

Daphne’s keel werd dichtgeknepen. ‘Als ik ja zeg, doe jij dan net alsof je het gelooft?’

‘Dat was natuurlijk een stomme vraag. Ik had me niet gerealiseerd dat je nog steeds met verlof bent. Hoelang nog?’

‘Tot 1 januari.’ Daphne keek woedend. ‘Ik wilde naar kantoor om wat administratief werk te doen, maar zelfs dat mag niet. Hij wil dat ik uitrust. Kun je je het voorstellen?’

Kate’s wenkbrauwen gingen omhoog. ‘Wat een domme man. Het is nu ook weer niet zo dat een seriemoordeenaar een pistool tegen je hoofd heeft gezet of zo. Of dat je er nog maar net achter bent dat je vader je moeder en

jou niet in de steek heeft gelaten toen je nog klein was, maar is vermoord. O ja, ook nog eens door dezelfde moordenaar die jou als kind heeft ontvoerd en je niet heeft gemarteld en vermoord. En daar ben je allemaal achter gekomen terwijl je druk bezig was je zoon te redden, die was ontvoerd door een vent die gemene zaak maakte met die eerste moordenaar. Waarom zou je moeten rusten? Waarom zou je niet meteen weer aan de slag gaan in je stressvolle baan en gevaarlijke moordenaars aanklagen terwijl de aanblik van een paar agenten alleen al genoeg is voor een paniekaanval? Ik stel voor dat we je meteen maar voor de leeuwen gooien en dan zien we vanzelf wel wanneer die zenuwinzinking toeslaat. Misschien kunnen we allemaal komen kijken. Hé, ik zou kaartjes kunnen verkopen, dan word ik nog rijk.'

Daphne wierp haar een zure blik toe. 'Als ik sarcasme had willen horen, dan was ik wel thuisgebleven. Mijn moeder heeft diezelfde preek al gehouden, alleen met het accent van West Virginia.'

'En naar haar heb je ook niet geluisterd.' Kate klonk gespannen.

Daphne beseftte dat de FBI-agente echt van streek was. Daphne begreep niet goed waarom. Ze kneep even in Kate's hand. 'Het gaat echt goed met me, echt waar. Die paniekaanvallen zijn niets nieuws. Ik weet hoe ik daarmee om moet gaan. Luister, ik ben hier omdat ik even het huis uit moest. Ik werd stapelgek.'

Kate forceerde een glimlach. 'De meeste vrouwen zouden gaan winkelen, maar jij komt liever hier naar de werkvloer, helemaal opgedoft zodat wij er allemaal volkomen kleurloos uitzien.'

'Luister, schat, je ziet er kleurloos uit door dat pak en die schoenen. Dat heeft helemaal niks met mij te maken.'

Kate gniffelde en de spanning was verbroken. ‘Je hebt gelijk, je hebt helemaal gelijk.’

‘Bovendien moest ik me wel opdoffen. Ik ga met Joseph lunchen.’

Speciaal agent Joseph Carter was de nieuwe chef van het TZG, persoonlijk uitgekozen door zijn voorganger, die op het punt stond met pensioen te gaan. Joseph was ook Daphne’s... Nou ja, ze wist niet goed hoe ze hem moest noemen. Ze was vijfendertig, gescheiden, en had een volwassen zoon, dus voelde ze zich te oud om de term ‘vriendje’ te gebruiken. Het feit dat hij de leiding had gehad over het onderzoek dat uiteindelijk had geleid tot de redding van haar zoon en de oplossing van het mysterie rond al die vermiste meisjes en haar vader maakte hem zeker belangrijk voor haar. Maar dat was niet de reden dat ze van hem hield. Wat ze bij Joseph voelde was een verbondenheid... een zékerheid die verder ging dan ze ooit had meegeemaakt.

Ze waren het erover eens dat ze een langdurige relatie wilden en dat hield voor hen allebei in dat ze zouden trouwen, maar ze wilden niets overhaasten. Voorlopig was het feit dat hij in haar bed sliep en een heel deel van haar kast was ingeruimd voor zwarte pakken en lelijke schoenen meer dan voldoende.

Kate boog zich voorover. ‘Iedereen heeft het erover dat Joseph de laatste tijd zo prettig in de omgang is,’ fluisterde ze samenzweerderig. ‘Ik weet niet wat je met hem doet, schát, maar ga er vooral mee door.’

Daphne’s wangen werden rood bij de herinnering aan de dingen die Joseph en zij hadden gedaan. In sommige opzichten was het net alsof ze hem al haar hele leven kende, ook al waren ze nog maar een paar weken bij el-

kaar. In andere opzichten... in bed bijvoorbeeld... was het allemaal splinternieuw.

‘Ik zal mijn best doen,’ beloofde Daphne. *En nog een beetje extra ook.* ‘Is hij er?’

‘Ja.’ Kate werd onmiddellijk ernstig. ‘Hij zit in observatiekamer 6. Hij wil dat je daar naar hem toe komt.’

Daphne fronste verrast haar wenkbrauwen. Dat was de kamer die ze gebruikten voor gesprekken met kinderen. ‘Waarom?’

‘Dat zie je daar wel.’

‘Ga jij daar ook heen?’ vroeg Daphne en Kate knikte grimmig.

‘Ja. Voor alle duidelijkheid, ik was ertegen dat jij hierbij betrokken zou worden, maar ik was in de minderheid.’

‘Waarbij? Wie waren er in de meerderheid?’

‘Bij een verdomd lastige zaak die me nu al vier nachten achter elkaar uit mijn bed houdt. Weet je, ik ben het toevallig eens met j^óúw baas. Je hebt je rust nodig. Maar ik moet doen wat m^íjn baas zegt. Volgens Joseph kun je het aan. Maar ik denk dat je dat doekje uit de stal maar beter bij de hand kunt houden, schát.’

Van Karen Rose verschenen bij Uitgeverij De Fontein:

Sterf voor mij
Schreeuw voor mij
Moord voor mij
De dood in haar ogen
De mond gesnoerd
Van mij alleen
In vertrouwen
Heb je me gemist?
Wreed weerzien
Over de schreef
Op de hielen
Niemand zeggen
In de val
In het donker

Eerste druk april 2017

Oorspronkelijke titel *Broken Silence*

An InterMix Book, published by arrangement with the author InterMix
eBook edition October 2013

Copyright © 2013 by Karen Hafer

Copyright © 2017 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hans Verbeek

Omslagontwerp Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagillustratie JPagetRFPhotos

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 4448 6

ISBN e-book 978 90 261 3628 3

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen in dit boek zijn fictief. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.